

nebyly úplně dokončeny, a jen dodal, že zejména jest třeba upravití závlačky. Lhůty k oznámení vad stanovené v § 933 obč. zák., jež platí podle poslední věty § 1167 zák. i při smlouvě o dílo, mohou býti úmluvou stran prodlouženy. Takové ujednání nemusí se státi výslovně a jest je spatřovati i v ujednání garanční lhůty, jež překročuje lhůty § 933 obč. zák. Tak tomu bylo i v souzené věci. Stačilo proto, že žalovaný oznámil žalobci v garanční lhůtě, že zámečnické práce nebyly úplně dokončeny. Jak bylo dolíčeno v rozhodnutí čís. 8476 Sb. n. s., může přejímatel díla, vykazuje-li dílo vady v poměru k celku zcela nepodstatné, kromě toho i lehce odstranitelné nákladem v poměru k celku nepatrným, — zadržovati dodateli z úplaty za dílo pro takové vady jen část, která odpovídá přibližně nákladu, potřebnému k odstranění vad, ježto dodavateli díla přísluší zásadně nárok na úplatu jen za dílo bezvadné, tedy i náležitě opravené (srov. čís. 4569 Sb. n. s.). V souzené věci odstranění závad zámečnických prací by si vyžádalo 450 Kč — 500 Kč. Toto zjištění nebylo v odvolání napadeno. Byla proto prvním soudem právem žaloba pro tentokráte zamítnuta.

Čís. 14959.

Mimo případy § 584 odst. 2 c. ř. s. neručí rozhodce stranám za škodu způsobenou opomenutím při výkonu svého úřadu.

(Rozh. ze dne 14. února 1936, Rv I 718/35.)

Žalobce ujednal se svým zákazníkem Ludvíkem D-em při zadání stavby tímto příslušnost rozhodčího soudu při svazu civilních inženýrů stavebních, jehož byl i členem. Dne 26. června 1929 podal u tohoto rozhodčího soudu žalobu na zaplacení poslední splátky per 15.000 Kč. Rozhodcem si jmenoval arch. Karla T-e. Žalovaný, který byl tehdy předsedou rozhodčího soudu, vyzval Ludvíka D-a, aby si rozhodce jmenoval, a když tento tak neučinil, jmenoval mu rozhodce sám a sice arch. Emila T-a. Rozhodčí soud vydal ve věci nález. Útraty činily 11.900 Kč. Odpůrce žalovaného žaloval na bezúčinnost rozhodčího nálezu u řádného soudu a rozhodnutím I. a II. instance byl napadený výrok rozhodčího soudu zrušen a žalobce odsouzen k náhradě útrat sporu. Žalobě na náhradu všech nákladů a útrat žalobci tím vzniklých p r v ý s o u d částečně co do důvodu vyhověl, o d v o l a c í s o u d neuznal žalobní nárok vůbec důvodem po právu. D ů v o d y: Žalobce domáhá se na žalovaném náhrady škody, kterou mu tento způsobil ve své funkci jako rozhodce, po případě jako předseda rozhodčího soudu tím, že nesprávným postupem při sestavení rozhodčího soudu a při projednávání sporu zavinił bezúčinnost rozhodčího výroku po rozumu § 595 c. ř. s. V tomto sporu bylo řešiti otázku, zda a do jaké míry ručí rozhodce straně za porušení některého ustanovení zákona aneb smlouvy o rozsudím ohledně obsazení rozhodčího soudu. Prvý soud má za to, že rozsudí (předseda) rozhodčího soudu jest zodpověden za nedostatek náležité pozornosti a

píle při obeznámení se s ustanoveními ohledně sestavení rozhodčího soudu a zejména o jmenování rozhodců a že za nedostatek ten ručí dle § 1294 obč. zák. Než opomenutí lze přičísti k zavinění jen tam, kde existuje povinnost jednati a to buď povinnost smluvní aneb zákonná. Jest proto zkoumati, jaké jest postavení rozsudího k stranám a zejména, zda jde mezi nimi o poměr soukromoprávní, jenž by smluvně zavazoval rozsudího, aby si opatřil potřebné znalosti k výkonu svého úkolu. Že poměr rozsudího k stranám, byť přenesení úřadu na rozsudího se stalo soukromoprávní smlouvou, není poměrem soukromoprávním, nýbrž že je poměrem upraveným předpisy civilního soudního řádu, tedy předpisy veřejnoprávními, bylo výstižně vyloženo v judikátu býv. nejv. s. vid. čís. 238. Nejde-li však o soukromoprávní poměr mezi rozsudím a stranami, pak nelze v opomenutí rozsudího, aby obeznámil se s patřičnými ustanoveními smlouvy o rozsudím, po případě zákona, pokud jest jejich znalost žádoucí k výkonu úřadu rozsudího, spatřovati porušení smluvního poměru, jak to má na mysli ustanovení § 1295 obč. zák., když mluví o překročení smluvní povinnosti. Zbývá tedy uvážiti, zda žalobní nárok jest opodstatněn ustanoveními civilního řádu soudního, který ve svých §§ 577 a násl. výlučně poměr rozsudího k stranám upravuje a jest tedy v tom směru jediným zákonným pramenem. Civilní soudní řád však rozsudímu výslovně neukládá povinnost, aby se obeznámil s ustanoveními týkajícími se obsazení rozhodčího soudu a nezavazuje jej výslovně k náhradě škody, jestliže pro porušení ustanovení o obsazení rozhodčího soudu dojde k bezúčinnosti rozhodčího výroku, ačkoliv jinak má ustanovení o tom, kdy rozsudí ručí stranám za zaviněnou škodu (§ 584 odst. 2 c. ř. s.). Právě z toho, že zákon ukládá rozsudímu ručení pouze za škodu způsobenou stranám zaviněným odpíráním nebo protahováním splnění svých závazků, převzatých přijetím jmenování rozsudím, plyne, že v jiných případech omisivního porušení těchto závazků, byť i porušení to bylo příčinou bezúčinnosti rozhodčího výroku ve smyslu § 595 c. ř. s., rozsudího k náhradě škody nezavazuje.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Odvolací soud správně poukázal k zevrubným důvodům uvedeným v judikátě čís. 238 býv. nejvyššího soudu ve Vídni. Třeba se judikát ten týkal jenom otázky, zda může býti rozhodce žalován na vydání nálezu a zda by mohlo býti exekucí na něm vymáháno, aby svůj úřad rozhodčí vykonal, přece jeho správné vývody ukazují správnou cestu také pro tento souzený případ, protože je z nich patrné, proč na poměr mezi rozhodcem a stranou nelze beze všeho použití předpisů občanského práva, nýbrž, že tento poměr posouditi jest podle zvláštních předpisů obsažených v civilním řádu, jak k tomu poukazoval již § 1391 obč. zák. o. To platí zejména také o odpovědnosti rozhodců a o případném nároku strany na náhradu škody. Jestliže tu civilní řád výslovně připouští ručení rozhodce za škodu jenom v § 584 odst. 2 c. ř. s. a to v případě, když roz-

hodce vůbec nesplní závazků přijetím jmenování převzatých, tedy odepře úřad rozhodce vykonati, což se však v souzeném případě nestalo, anebo když nesplní oněch závazků včas, pak nelze jeho ručení — mimo případ úmyslného poškození — rozšiřovati podle analogie předpisů o ručení za škodu z čistě soukromoprávních obligačních poměrů. Kdyby měly také pro tento úřad platiti ony obecné předpisy, nebylo by zvláštního ustanovení § 584 odst. 2 c. ř. s. ani potřeba. Jestliže strany svěří projednání a rozřešení sporu místo řádnému soudu soudu rozhodčímu, musily věděti, že se jim jest spokojiti jenom těmi kautelami, které jim poskytuje k opravě případných závad civilní řád v příslušných předpisech o řízení rozhodčím (§ 577 a násl.), mezi nimiž však není obsaženo právo řádného soudu, aby přezkoumal také správnost postupu rozhodce za řízení (pokud nejde o porušení předpisů v § 595 I. c. ř. s. uvedených), úplnost řízení a správnost rozhodnutí, k čemuž by však musilo dojít, kdyby se připustil nárok strany na náhradu škody proti rozhodci při jakémkoli jeho zavinění, jak míní dovolatel. Protože pak o nárok, který by se opíral o speciální předpis § 584 odst. 2 c. ř. s., tu nejde a úmyslné poškození žalobce ani netvrdil, je rozhodnutí odvolacího soudu správné.

Čís. 14960.

Zranění cestujícího na dráze, jenž nedostav ve voze místa k sedění, zůstal státi na chodbičce u otevřených dveří.

(Rozh. ze dne 14. února 1936, Rv I 341/34.)

Žalobce tvrdí, že vůz, do kterého vstoupil, jako ostatní vozy III. třídy tohoto vlaku, byl úplně přeplněn a že nemohl dále jíti dovnitř vozu, nýbrž musel zůstat státi v chodbičce poblíže dveří vagonu. Dveře vagonu byly ještě otevřeny, když vlak ze zastávky vyjížděl. Žalobce byl trhnutím, když se vlak dal do pohybu, vržen na dveře vagonu ještě otevřené. V tomto okamžiku zavřely se dveře a zranily jej na levé ruce. Žalobu domáhá se na žalované dráze náhrady škody. Prvý soud neuznal žalobní nárok důvodem po právu. Odvolací soud vyslovil, že žalobní nárok jest důvodem po právu. Důvody: Prvý soud bezvadně zjistil, že vlak byl přeplněn tak, že žalobce byl nucen zůstat na chodbě vagonu, že dveře zůstaly otevřeny, že žalobce trhnutím vagonu ztratil rovnováhu, instinktivně hledal, kde by se mohl zadržeti, při čemž se mu ruka dostala na rám dveří, které v tom okamžiku se přivřely a žalobci prst ruky zranily. V těchto zjištěných okolnostech nelze spatřovati zavinění žalobcovo. Prvý soud pronesl náhled, že žalobce měl počítati s nebezpečností situace při jízdě ve vlaku a proto použití zvláštní opatrnosti, zejména se přidržeti. Nálezací soud však přehléd, že situace právě byla taková, že žalobce nemohl takovou zvláštní opatrnost vyvinouti, neboť přece v přeplněné chodbě vozu, kde lidé se tísnilí a při vystupování přirozeně strkali, nemohl žalobce svobodně si